

De col·laboració

La lluita contra el càncer

per la Dra. MARIA LLUISA QUADRAS-BORDES i el Dr. EDUARD TERRADAS-TINTORÉ
Metges del Servei de Ginecologia de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau

Sigui'ns permès, a més de parlar de la mortalitat i morbiditat pel càncer a la nostra terra, així com dels mitjans terapèutics que avui disposem per a tractar aquesta neoplàsia maligna, dir quelcom sobre la seva etiologia, ja que per fer una tasca profitosa en front d'una entitat nosològica, aquesta ha de basar-se sempre a lluitar contra la causa etiològica o almenys orientar l'atac tal com permetin els coneixements actuals de la ciència mèdica sobre l'etiologia de la malaltia. Després també ens ocuparem, encara que molt breument, del que creiem que hauria de fer-se enfront de tan greu flagell.

L'etiologia del càncer continua essent una incògnita, que tantes vegades ha semblat trobar-se en descobert, però que passats els primers moments d'entusiasme, quan han estat escatits amb tota cura aquelles concepcions o treballs que venien o semblaven poder venir a il·luminar la nostra ignorància en aquest punt, tot seguit tornàvem a la foscor, ens quedàvem amb una nova desillusió i res no havíem aclarit.

Fa ja alguns anys en un treball efectuat que va presentar un de nosaltres i en el que estudiava amb molt detall la història o sigui les diferents èpoques per les quals ha passat la concepció etiopatogènica del càncer, deïem que en aquells moments la teoria parasitària semblava gaudir una supremacia, ja que els treballs de Gye fets amb el tumor de Rouss, havien ocupat l'atenció del món científic. Actualment, amb aquesta etiologia que sembla voler tornar a la teoria primitiva, o sigui a la humoral, i oblidant-se per un moment de l'època anatòmica histològica i parasitària.

En confirmació del que diem, podem aduir el testimoni del distingit professor a la Facultat de Medicina de Xile Dr. Cruz Coke, que fa pocs dies va ésser nostre, el qual en una notable conferència sobre hormones va descriure magistralment la formació de l'hormona femenina,

o folliculona i la de l'hormona masculina, o endrogenona, i feia remarcar, de faiso teòrica, però molt demostrativa, que l'etiologia del càncer no cal cercar-la en agents que vinguin de l'exterior, descartant amb això per complet la concepció bacteriana.

Després de recordar els treballs de Cook, Kennaway i Hieger, va fer remarcar les grans analogies químiques i biològiques d'una sèrie de carburs sintètics altament cancerigens, amb la folliculina cristallitzada, equilenina, etc., i que segons els treballs de Cook i Dodds alguns productes ostrigens poseeixen activitat cancerígena evident.

El professor xilè en una lliçó de química biològica posà de manifest com pot arribar-se a la formació de l'hormona masculina o femenina. Feia remarcar que el seu valor cancerígen és acceptat i si per un moment ens deturem a pensar sobre aquest punt i meditem, veurem que l'època de la menopausa és la d'elecció en la dona per al càncer, i no és atrevit pensar que en aquesta època la producció de l'hormona femenina sofreix un trastorn. L'organisme seguint les lleis biològiques no l'interessa que l'aparell genital segueixi aquell funcionalisme com fins aquell moment, i pot ocórrer que en lloc d'ésser el procés menopàusic completament normal, no ho sigui i que aquells cossos que ja hem dit que són cancerigens, i que antecedeixen a la formació de l'hormona femenina en època normal o sigui quan tots els processos biològics es desenrotllen fisiològicament, perdin aquest equilibri i llavors aquests cossos la durada dels quals era de parts de segons allarguin un temps la seva presència en l'organisme i actuïn sobre una cèl·lula o un grup de cèl·lules que més tard esdevindran canceroses.

Recordem la relació de les reaccions biològiques de l'embaràs (reacció de Aschheim-Zondek i les seves modificacions) i la valor diagnòstica que ha